Ourense 19-IV-1954.

Meu querido e admirado amigo: Tiña fai tempo mentes de escribirlle. Sempre penso en Vde. Na sua xenerosa e moceira conceición do mundo, no seu infindo amor por os homes e isa vivencia da Galiza que nos fai a todos nenos e devolve as cousas a un tempo mais mollado de orixenes, unha especie – diría eu – de Ur-románico si non tivera medo das cristalizaciós profesorales pensando en obra de un decorrer de fonte, regueiro e río de formas. Cas facianas saídas do sono, ou apenas afastadas do barro, e os altares ainda calados sin literatura e sin costume, maravillados do que enxergan, dándose enteiros á luz, ce cais ledos de se afastaren do que levan drento. Sin pensar nelo e Vde un comentarista do Genesis. Os homes, aínda que non queiramos, somos sempre discípulos de un libro da Biblia. E háinos do Cantar dos cantares, do libro de Job, dos Macabeos os violentos e guerreiros.. Vde – como o P. Feixó, pro iste o dí – é dos do Primeiro Libro, o mais perto do alento de Deus. Non podemos esquencer, miña dona e eu, as horas ben boas e fondas decorridas con Vdes. Cando chegou de volta o matrimonio García Sabell – unha parexa que por a amizade xenerosa e fortalecedora reconcilia a un co vivir – falamos moito de Vde e volvin a alentare naquilas horas xa lonxanas. Como lle vai, meu querido amigo. Traballo moito, non sei si ben. Como vello preciso da parola e do paseo. Asín mil cousas mexinadas se non poden enteirar. Tamén a semán sois conta con cinco días pra min pois co viaxe [illegible] a Trazalla – nestora groria dos xestales brancos en frol – dous vaime en cansanso e fanterías. Teño o encarrego do discurso de overtura da Universidade compostelán pra o 1º do outono de iste ano. Vamos facer sobre a Galicia [illegible]. Quixera facer algo bon. Pédolle emiñtrada. É Ano Santo. [illegible] unha nota sois unha axuda de moita valencia: unha nota

curta de artistas galegos da emigrasom e outra do "clima" pro arte. Perdoe. Será pra Vde un mimento. Estay todo de alegría cas "Tapas." Quedo enfrontado como si miña vener viñera agora de novo con un saber de vellesa redemida de pesadumes por as portas de esta casa ante maín. Unha aperta a Varela. O poema é faiscante chafaris, plumas de galo en chapeo, ría en noite de pirotecnia e folión de delfins e sereas. E das "Tapas" digoche como tras de cada unha mariño o libre e forte de mirado camiñar por o mundo, valente, ou escondendose como o home que non quer ser coñecido no taboleta do pulpeiro.. dende eiqui mándolle outra longa aperta, querido Seoane.. Estou un pouco canso e inda teño de escribir un conto. Mañán chegando a Sant-Iago - habera á noite un luar suicida que se escacha a testa nas louras da Quintán e as mouras piden a bernas que lles creben as reixas pra sair a compañeiro - lembrarei me de Vde.. Haí un luar con dorna que val o principado de Sálvora e.. outros milleiros de cousas. E ainda teñ de repuire nono amigo. Falarei mañán cos Isabell. Beberemos un branco ullán a saude de sua dona e a súa.
Estou triste porque deixei na aldea a miña nai de 95. Suas "Tapas" me consoaran.

Sempre o vello amigo e admirador

A Otero Pedrayo

Apertas a Cuadrado. amigo moi querido. certas lusco-fuscos dos Coucheiros están cheos sempre de él. Adeus!